

Jari Enckell TELE- PORTTERI

Teleportteri

© 2021 Enckell, Jari

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-9968-0

Teleportteri

Jari Enckell ©

1. LUKU

Tavallinen kesäinen arkipäivä oli taas aluillaan. Nousin sängystä tavallista aikaisemmin, sillä olin luvannut tuoda kampaaviinerit tullessani toimistolle. Pienoiseen juhlaan olikin syytä, sillä yhtiömme oli laajentunut jo neljänteen työntekijäänsä. Tästedes Tilastointiässät muodostuisi omistaja-toimitusjohtaja Kalevi Pöntisestä sekä kolmesta palkatusta tilastotieteilijästä eli minusta, Esko Huovisesta ja Jorma Tiilikaisesta. Viimeksi mainittu oli siis tänään ensimmäistä päivää uudessa firmassaan, ja hänen kunniakseen kahviteltaisiin heti aamun aluksi. Suihkun jälkeen kaivoin yksiöni jääkaapista jogurtin ja tein leivän. Niitä mutustellessani kaivoin älykännykästäni digihesarin ja rupesin selaamaan päivän uutisia. Eipä ollut mitään uutta auringon alla. Amerikan presidentti twiittaili mitä sylki suuhun toi ja Englanti sekoili brexit-liemessään vailla minkäänlaista järkeä. En saanut otetta oikein mistään muustakaan uutisesta, joten suljin kännykän. Pukeuduin, harjasin hampaat ja lähdin kävelemään Topeliuksenkadulta kohti Ruusankatua, missä tilastointiässät piti majaansa. Matkalla poikkesin hakemaan kampaaviinerit Cafe Picnicistä. Tilastointiässät oli tilastotoimeksiantoja suorittava yhtiö Helsingin Töölössä Ruusankadulla ja sai toimeksiantonsa milloin keneltäkin. Suurimmat tilaajat olivat käsittääkseni MTV, YLE, Bauermedia ja Tilastokeskus, muutamia mainitakseni. EU:n erilaisissa tilastointeihin liittyvissä kilpailutushankkeissa on firmamme ollut mukana useasti mutta aina on tullut vesiperä. Niinpä on ollut tyytyminen kansallisiin tilauksiin, joiden toimeksiannot olivat yleensä erilaisia mielipidekyselyjä tai liikennelaskentaa. Minun kohdalleni oli seuraavat kaksi viikkoa merkitty juuri liikennelaskentaa. Tätä varten oli kaavakkeet valmiina pöydälläni sekä elektroninen ajoneuvolaskuri. Olin tehnyt vastaavaa laskentaa aiemminkin, joten

oli kohtalaisen ymmärrettävää, että minä hoitaisin taas tämän tyyppisen keissin.

Minusta on ehkä tässä kohtaa kerrottava sen verran, että olen hiukan yli viisikymppinen vannoutunut sinkku eli poikamies ja Leevi Mielonen nimeltäni. Alkuperäiseltä koulutukseltani olen asentaja-koneistaja, mitä ammattinimikettä maailmassa ei enää todennäköisesti edes ole. Noita hommia sorvin takana en ole tehnyt päivääkään. Ammattikoulun jälkeen tie vei armeijaan, jossa vierähtikin useampi vuosi, koska jäin armeijan leipiin värvätyksi mieheksi. Sieltä päästyäni tein sitten vähän sitä sun tätä, ja lopulta tilastotutkimusten teko jotenkin osoittautui minun jutuksi. Kuulostaa varmaan oudolta, mutta niin siinä vain kävi. Ensin Tilastokeskuksen leivissä kaksi vuosikymmentä ja sitten Kalevin narikkaan ensimmäiseksi palkolliseksi. Kalevi oli myös aiemmin Tilastokeskuksessa töissä mutta myöhemmin perusti oman kilpailevan yhtiön. Täällä sitä nyt on sitten oltu viitisen vuotta eikä ole mitään valittamista. Vuokrayksiöni sijaitsee Topeliuksenkadulla. Pieni ja ahdas asunto mutta rakas. Olen siinä asunut pääasiassa yksin jo vuosikaudet.

Naisystäviä, pidempiaikaisia sellaisia, on ollut elämässäni kaksi. Molemmat noin 2 vuoden mittaisia suhteita ennen ja jälkeen sitä kun olin 35. Jostain syystä minuun iskee paniikki siinä kohtaa aina, kun siippa alkaa puhumaan perheperustamisesta tai yhteisestä asuntolainasta. Sellaiseen ei jotenkin luonne taivu. Mistä lie johtuu? Näiden lisäksi on sitten ollut silloin tällöin irtosuhteita mutta ei mitään sen vakavampaa. Tähän ikään ehtineenä ei oikeastaan enää kaipaakaan mitään sen kummempaa. Oma rauha ja valta tehdä mitä haluaa on sellaista henkistä pääomaa, mistä ei halua enää luopua. Parisuhde kun tuo tullessaan aina velvollisuuksia, lapsista nyt puhumattakaan.

Saavuin kahdeksan jälkeen työpaikalle Ruusankadulle mukani herkulliset kampaviinerit.

Kättelin Jorman ja toivottelin tervetulleeksi uuteen firmaan. Jorma vaikutti olevan innostunut uudesta firmastaan ja oli selkeästi tarmoa täynnä. Kampaviineritkin maistuivat. Jorma siirtyi Tilastointiässiin kilpailevasta yhtiöstä, jossa oli hänen mukaansa vallinnut sangen ahdistava ilmapiiri. Täällä hän saisi uuden alun ja tilaisuuden ”toteuttaa itseään”, kuten hän sanoi. Mietin mielessäni, että mitenhän kaavakkeita ruksimalla voi ”itseään toteuttaa”, mutta jätin asian sillensä. Hyvä että kaverilla virtaa riittää tehdä haastatteluja ja muuta tarvittavaa tilastointia. Kalevi pyysi minut huoneeseensa, kun kahvit oli juotu ja pakolliset pölinät pölisty. Hän sanoi lähtevänsä Kiinaan tutustumaan läpinäkyviin kultakaloihin, mistä syystä minä olisin nyt muutaman viikon tilastointiässien pomo. Tutkijat Japanissa olivat kuulemma luoneet läpinäkyvän kultakalan hedelmöittämällä kalpeita kultakaloja keskenään, ja niitä olisi nyt nähtävillä Hongkongissa sijaitsevassa kultakalatalossa, johon niitä oli japanista kuljetettu näyttille. Niiden oletettu elinikä voisi olla jopa 20 vuotta ja ne saattaisivat kasvaa jopa 25 cm:n pituisiksi. Pomo-Kalevi oli intohimoinen kultakalojen kasvattaja, minkä takia työhuoneessaankin oli valtava akvaario, jossa oli kaksi roiman kokoista kultakalaa. Luulen, että ne olivat ainakin 20 cm pitkiä. Pomoa kiinnosti läpinäkyvät kultakalat ennen muuta siksi, että kalojen elimet saattoi silloin nähdä ilman että niitä tarvitsisi tappaa. Näin tulevaisuudessa biologian tunneilla kouluissa ei enää opetustarkoituksessa murhattaisi Kalevin ”silmäteriä”. Minun tehtävänäni olisi ruokkia niitä säännöllisesti ja tarkkailla niiden vointia pomon matkoilla ollessa. Sain tätä ”luottamustehtävää” varten ankarat ohjeet. Onneksi ne tulivat kirjallisena, sillä en olisi muistanut puoliaikaan niistä suullisesti. Kun aamun muodollisuudet oli saatu hoidettua, lähdin suorittamaan liikennelaskentaa Mannerheimintie 120:n risteykseen Tullinpuomin Shellin kupeeseen. Kiinnitin ajoneuvolaskurin liikennevalotolppaan ja laitoin apa-

raatin päälle. Se laskisi kaikki ohimenevät autot siltä ajalta kun se on päällä. Minä taas kaavakkeineni aloin havainnoimaan punaisia päin ajavia ja keltaisilla lisää kaasua painavia. Tätä toimenpidettä suorittaisin nyt siis joka päivä klo 7-9 aamulla ja klo 15-17 iltapäivällä. Väliaikoina päivällä menen firmaan ja kirjaan tutkimustulokseni tietokoneelle, joka laskee tilastoja ja prosenttilukuja siitä, kuinka monta prosenttia autoilijoita ajaa päin punaisia kyseisessä risteyksessä. Samalla tietysti huolehdin pomon kultakalojen päiväruokinnasta sekä tarkistan veden lämpötilan. Se ei missään nimessä saisi ylittää + 22 celsiusta.

2. LUKU

Kuin huomaamatta ensimmäinen päivä kahden viikon laskentaurakasta oli jo takana ja suuntasin askeleet kotia kohti. Matkalla pistäydyin K-Manskuun ostamaan hiukan apetta jääkaappiin. Tästä kauppareissusta lähtien voisi sanoa, että elämäni muuttui lähes täysin. Jouduin tahtomattani mukaan sellaisiin tapahtumiin, jollaisia en tiennyt olevan edes olemassa! Olin hedelmäosastolla valitsemassa appelsiineja pussiin, kun päässäni kuului yhtäkkiä selkeä ääni, joka sanoi: ”Naura.” Käännyin katselemaan ympärilleni, että mitä tapahtuu ja kuuluiko ääni jostain päin kauppa, mutta ei, kaikki jatkoivat asioimistaan kuin mitään ei olisi tapahtunut. ”Naura, naura”, kuului uudestaan, ja nyt olin aivan vakuuttunut siitä, että vain minä kuulin tuon äänen, joka kuului ilmeisesti vain pääni sisällä. Kun kolmannella kerralla kuului selkeä ”naura nyt saatana ja heti” niin vaistomaisesti tein vasta-ajatuksen pääni sisällä ja ajattelin takaisin, että ”eipä naurata, turpa kiinni”. Tämän jälkeen ääni jätti minut rauhaan enkä kuullut enää pääni sisältä mitään. Tein ostokseni loppuun ja kävelin kotiin.

Kokemus oli kuitenkin sen verran järkyttävä, että kotona menin pitkäksi heti ostokset jääkaappiin laitettuani. Siis olinko nyt tulossa hulluksi vai olinko jo hullu? Selailin netistä äänien kuulemiseen liittyvää aineistoa ja sain selville, etten olekaan yksin. Hollannissa on tutkittu äänien kuulemisilmiötä ja peräti 40 %:lla ihmisistä on kuulemma jossain kohtaa elämää äänienkuulemiskokemuksia. Huh, ehkä tässä sitten vielä on toivoa, mietin. Tein iltapalaa tavallista aiemmin ja menin nukkumaan. Mitkään äänet eivät onneksi häirinneet enää untani vaan nukuin yhtä soittoa aamuun asti.

Seuraavat kolme päivää Mansku 120:n risteyksessä olivat kaikki samanlaisia. Päiväritiinit olivat tutut ja turvalliset. Lii-

kennelaskentaa ja niiden kirjaamista koneelle. Kultakalojen hyvinvoinnin tarkistamista. Saattaa kaikkiaan olla viimeisiä kertoja näissä hommissa, sillä tiedossa on, että automaattiset liikennevalojen noudattamisrobotit ovat työn alla. Ainakin Mannerheimintielle, Kaisaniemenkadulle ja Mäkelänskadulle ollaan sellaiset pian asentamassa. Pitää siis nauttia ja keskittyä tähänkin hommaan sen rutiininomaisuudesta huolimatta täydellä pieteetillä. Neljäs päivä ei ollut enää ihan samanlainen. Iltapäiväruuhkan aikana tunsin selvästi, että joku tuijotti minua. En saanut tuijottajaa katseella kiinni, mutta ihan varmasti joku tuijotti. Oikean käden ihokarvat nousivat pystyyn koko siksi ajaksi, kun tunsin tuijotuksen. Sitä kesti arviolta viitisen minuuttia, ja sitten tunne loppui. Joitain hetkiä myöhemmin sama toistui: tuli tunne, että tuijotetaan, ja oikean käden ihokarvat nousivat pystyyn. Siis mitä helvettiä?? Liittyikö tämä taannoisiin ääniin päässäni?? En ehtinyt kunnolla vielä miettimään vastausta kysymykseeni, kun jo päässäni kuului ääni: ”Meidän täytyy tavata.” Pyörähdin ympäri ja huusin ääneen Manskun jalkakäytävällä: ”Kuka helvetti olet!?” Ja ”Jätä mut rauhaan!!” Ohi menevät ihmiset katsoivat minua hämillään. Eräskin äiti veti lapsensa lähemmäs itseään samalla kun katsoi minua säikähtäneillä silmillään. Ääni jatkoi: ”Ole rauhassa ja vastaa minulle ajattelemalla. Kuulen kyllä. Luulevat muuten sinua hulluksi.” Siltä istuimalta ajattelin takaisin: ”Lopeta nyt helvetti soikoon mun pään sisällä olo. Jos on asiaa, niin tule naamakkain juttelemaan.” Ääni jatkoi: ”Voin tullakin, mutta siihen menee vielä tovi. Lihapukuni ei ole tällä hetkellä Suomessa. Sinulla on poikkeuksellinen lahja ja haluaisin kertoa sinulle siitä.” Vaihdoimme liikenteenlaskupaikallani kirjaimellisesti ajatuksia vielä tovin ja sovimme tapaamisen vajaan viikon päähän kisa-hallin kahvilaan. Hän ilmestyisi paikalle ”normaalina ihmisenä” ja kertoisi minulle tästä niin sanotusta ”lahjastani” ainakin perusasiat. Jäisi sitten minun päätettäväksi

Leevi Mielonen on viisikymppinen vannoutunut poikamies, jonka intohimona ovat kampaviinerit. Koulutukseltaan hän on asentaja-koneistaja mutta työtehtäviltään tilastomies. Tilastointihommissa ollessaan hän alkaa kuulla eräänä päivänä yllättäen ääniä päänsä sisällä. Ensi aluksi hän luulee tulleen hulluksi, mutta sitten hän tapaa miehen, joka johdattelee hänet sisälle *teleportterien* yhteisöön. Satoja vuosia vanha salainen yhteisö käsittää maailmassa muutamia tuhansia jäseniä, joilla kaikilla on poikkeuksellisia telepaattisia kykyjä. Järjestön tehtävänä on valvoa maailman menoa ja ylläpitää maailmanrauhaa sekä tehdä tyhjäksi pahojen meedioiden eli ”alikulkioiden” tihutyöt.

Teleportterina Leevi joutuu huikeisiin seikkailuihin ja maailmanrauhan nimissä puuttuu mm. Putinin ja Trumpin toililuihin. Monet viimeaikaiset Suomea kohdanneet uhat ovat ratkenneet myös onnellisesti Leevin puututtua asioihin: Presidentti Niinistöäkin hän auttaa eräässä varsin visaisessa ongelmassa.

Teleportteri lukeutuu niihin viime vuosina suosiota saaneisiin tietesromaaneihin, jotka keskittyvät mm. aikataskailun ja kaukosiirron ympärille. Enimmäkseen nämä viimeaikaiset ”tietesromaanit” ovat olleet käännöstavaraa. Tämän kirjan etuna on se, että se on supisuomalainen. Tämän fiktiivisen teoksen kaikki henkilöt ja paikat perustuvat todellisuuteen.

BoD

9 789528 099680